

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ὁγδὼν τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
καὶ λήξις τῆς Συνόδου δεδαστή.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Εἴκοσι κι' ἑξακόσα,
Βουλὴ φρενητιῶσα.

Ὁ Φαδουλῆς μὲ τόνον
ὅτους ἰδικίους τῶν προγόνων.

Δὲν ἔρχομαι σὰν κι' ἄλλοτε 'στὰ πόδια σας νὰ πῆσω
καὶ στέφανα 'στους τάφους σας σκυφτὸς νὰ καταθέσω,
παραμερίστε 'μπρὸς σ' ἐμᾶς, ὦ πρόγονοί μας νάνοι,
κι' εἰς ἀπογόνους γίγαντας σεῖς πλέξετε στεφάνι.

Δὲν καῖμε μοσχολίβανο 'στ' ἀδόξαστ' ἄρματα σας,
κάτω τὰ Μαυσωλεῖα σας, κάτω τὰγάλματά σας,
κάτω προγόνων εἰδῶλα, παραμυθιῶν ἰνδάλματα,
παραμερίστε νὰ διαβοῦν τὰ ζωντανὰ τὰγάλματα.

Παραμερίστε καὶ περνᾶ μιὰ πλάσις λευκοφόρα
μὲ λάφυρα καὶ τρόπαια θριάμβου ζηλευτοῦ,

ἴντραπῆτε 'μπρὸς τῆς, πρόγονοι, κι' ἄς πάη 'πίσω τώρα
κάθε προγόνου φάσκελο, κάθε προγόνου φτοῦ.

Χωθῆτε μὲς 'στους τάφους σας, μὴ μᾶς κυττάζετε 'ἔτσι,
κι' αὐτὸς ὁ τόπος ἔγινε τῆς δοξῆς τὸ κοτέτσι,
κι' ἴσως νὰ 'πῆτε, φτύνωντας τοὺς ἰδικούς σας χρόνους,
πῶς ἔπρεπε σεῖς νᾶχετε τοὺς ἐγγονοὺς προγόνους.

Σβύστε τοῦ Μάρτη τὴν γιορτὴ
μέσ' ἀπὸ κάθε μας χαρτί,
καὶ μῆτε Σχόλη σὰν καὶ πρὶν νὰ λέγετ' Ἑθνικὴ μας,
ἀνάγκη δὲν σᾶς ἔχομε κι' ἐκάναμε 'δική μας.

Τοῦ Φαδουλῆ καὶ Περικλῆ ψαλτῆρι
ὅτὸν γέρο Θεοδωρὴ τὸν κακομοῖρη.

Φ. — ὦ θαῦμα ξένον καὶ καινόν!...
τὸν Στρατηλάτην τὸν κλεινόν,
ποῦ σκλάβους ἐξεσκλάβωσε,
τάνῃσι τὸν 'παλάβωσε,
καὶ πρὸς ἐκεῖνο 'φώναζαν «τὴν συμφορὰν ἀνάβαλον,
ἰνδὸξως γὰρ δεδόξασται τὸ γηραιὸν σαράβαλον».

Σεπτὴ φαλάκρα γράλισε,
σθέρκοι ξεσθερκοθήκανε,
μουγγὸς Ζαήμης 'λάλησε
κι' οἱ λάλοι βουβαθήκανε,

Πιλάτον δὲ τὸν ἔλεγαν οἱ Κορδονάτοι Πόντιον,
ἰνδὸξως γὰρ δεδόξασται τὸ πονηρὸν γερόντιον.

Ἐσεῖσθη, γέρο πλάτανε,
τὸ κόμμα τὸ κρονόληρον,
λὲς καὶ Νεράϊδα νᾶτανε
τάνῃσι τὸ παμπόνηρον,
καὶ τὴν μιλιὰ σᾶς ἄρπαξε μὲ τοῦτο τὸ τερτίπιον,
ἰνδὸξως γὰρ δεδόξασται τὸ γεραρὸν ἐρείπιον.

Ἐπὶ βῆμ' ἀνέβη τὸ σοφὸ
κι' ἔτριξε μιὰ κολῶνα,
κι' ἐδιάβασε χαρτὶ κρυφὸ
μὲ Παλατιοῦ Κορῶνα,
κακὸ μεγάλο 'γέννηκε, κόλπο μορτάλε 'φάνηκε,
χαῖρε, Ποντίφηξ τῶν πιστῶν καὶ Πάππα φαρδομάνικε.

Γιὰ τὴν Κορδόνα τὴν φτωχιά
λῆξιν Συνόδου κήρυξε,
κι' ἡ λέξις τούτη σὰν ὅχι
μέσα 'στ' αὐτιά των σφύριζε,
κι' ὁλόλυσαν παντλήμονες «ἄλλοι θὰ φᾶν τὸ δάνειον,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ τιτάνειον».

Λῆξιν μᾶς ἐσερβίρισε,
διάλυσιν ἐμύρισε,
ψαλμὸς μᾶς ψάλλεται κοντὸς
καὶ τούρτουρας μᾶς πιάνει,
διάλυσιν διὰ παντός,
μόρτο Σαμψὼν ἡ στάνη,
πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ πέραμε, πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ δίναμε,
δόξα σοι, γέρο, δόξα σοι, καὶ βλέπε πῶς ἐγίναμε.

Ἐσάστισαν Κορδονικοὶ,
ἐκλαψαν ὅσο ἔμπορεσαν,
καὶ τὰ παλὰ των μερικοὶ
ἀνάποδα τὰ φέρεσαν,
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους τρέχανε, κι' ἄδικο 'λέγαν ἄδικο,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ φαγάδικο.

Χέρια 'κτυπήσανε βαρειά,
'γέλασανε ποδόγουροι,
κι' ἐβγαλαν κάμποσοι σπυριά,
ποῦ λέγονται Καλόγηροι,
κι' ὅποταν τὸν ἀδόξαστον μὲ τὸ χαρτὶ τοὺς ἄλλαξε
ἐνδόξως νῦν δεδόξασται στόμα πολλῶν ἡλάλαξε.

Τὰ πάλκα 'χειροκρότησαν,
καὶ ξένα Κονσολάτα
'στὸ Παρλαμέντο ῥώτησαν
τί τρέχει, Στρατηλάτα,
καὶ 'ξεκαρδίστηκαν κι' αὐτὰ σὰν μάθαν τὸ μαντάτο,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ χορτάτο.

Τοῦτο δὲν τὸλπιζαν ποτέ,
δὲν τῶγε σκούζει φήμη,
καὶ Κορδονάτοι Βουλευταὶ
'φωνάζαν τοῦ Ζαήμη:
Κάλλιο 'στὸ στόμα νάβαζες
λουκέτο δυνατὸ,
παρὰ χαρτὶ νὰ δικάζες
'στὸ βῆμα σὰν κι' αὐτό.
Κάλλιο μουγγὸς κι' ἀμίλητος παρὰ μὲ τέτοιο μίλημα,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ φαλακρὸν τὸ δίλημα.

Π. — Ὕμνω, φαλάκρα γεραρά,
τάμετρητα τὰ πάθη σου,
ἔχασες πάλι μιὰ χαρὰ
ταῦγά καὶ τὸ καλὰθι σου,
πάλιν, Θεόδωρε, χολὴν ἐπότισάν σε κι' ὄζος,
οὐ μὴν καὶ νῦν δεδόξασται τὸ κόμμα τρισηνδόξως.

Ἦλπιζαν γουρουνόπουλο
νὰ ξαναφᾶν καμπόσοι,
κι' ἐβαλες τὸν Χρηστόπουλο

τὸ σύνθημα νὰ δώση,
ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιον ὁ καψερὸς προσμένει....
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, Θεόδωρε, δοξασμένη.

Σ' ἐφάγανε μὲ μπαμπεσιᾶ,
δοξάζω τὸνομά σου,
καὶ πάλι γιὰ τὴν Κηφισιά
πέρνει τὸ φύσημά σου
νὰ κοπανίσης Δυτικόν, νὰ καθουρδίσης Βόρειον,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ σῶμα τὸ πελώριον.

Νὰ βγάλῃς τὸ φαρμάκι σου
'στὴν ἐξοχή, Σωτήρα,
κλάψε τὸν Ἀσημάκη σου,
ποῦ γίνηκε μπακίρα,
κι' ἔμεινε μὲ τὸ σύνθημα τῆς στρουγγας πρωτομάρτυς,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ Μποναπάρτης.

Φ. — Ὡ θαῦμα ξένον καὶ καινόν!
ὦ μέγα πατατράκα!...
διώχουν τὸν Ἄρην τὸν κλεινὸν
μὲ τὸ κλαρὶ τοῦ Τράκα,
καὶ βόγγος ἐλευθέρας γῆς ἀκούεται καὶ δούλης....
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τῆς στάνης ὁ παππούλης.

Ποῦ σου τὸ κράτος, Θεόδωρ;
ποῦ σου τὸ πρῶτον νεῖκος;
τὴν στρουγγα σου τὴν καψερὴ
παρὰμονεῖ λυκος,
κι' ἐσκόρπισαν τὰ λαγιαρνιά, καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε,
χαῖρε, Κορδονορούμπαρε καὶ Κηφισιώτη πλάνε.

Μὲ φούνταις 'πλάκωσαν δουλειαὶ
καὶ πόλεμοι γιὰ Κούβαις,
σύρτε νὰ ζύνετε κοιλιὰς,
σύρτε νὰ τρώτε βρούθαις,
κι' Ἀλλάχ κερίμ ἂν ἔλθετε τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται μὲ σὰς τὸ Κοινοβούλιον.

Κι' ὅταν ἀκούσθηκαν αὐτὰ
πῶς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν
ἐν ἄρθρον τριανταφτά,
ὥσάν στιλέτου κόψιν
ἡσθάνθηκαν κατὰκαρδὰ δὴ τρεῖς τῶν Ἡμετέρων,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ μέγας γέρον.

Καὶ μέσα 'στοὺς μπελάδες σου
κι' οἱ δὴ φουστανελάδες σου
τὸν μόσχον, τὴν κανέλα των,
τὸν γέρο τριγυρίζανε,
καὶ μὲ τὴν φουστανελά των
συχνὰ τὸν ἀερίζανε,
κι' ὅλοι 'κρυφοψιθούριζαν «πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ τρώγαμε,
χαῖρ' Ἐβρουσία τζόγια μας, παρθένε κι' ἀπειρόγαμε».

Ἐβραζες μέσα, σεβνταλή,
σὰν μούστος μὲς 'στὴ μπότσα,
κι' ὁ Ρώμας μὲς ἀπ' τὴ Βουλὴ
σ' ἐπῆρε 'στὴν καρότσα,

καὶ σ' ἔφερε 'στὸ Ζάππειον ἀναπνοὴ νὰ πάρῃς....
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τροπαιοφόρος Ἄρης.

Τὸν Κορδονά τὸν ὕπατο
τιμῶ καὶ μεγαλύνω,
σ' ἐβγάλανε περίπατο,
μὰ δὲν 'φοροῦσες κρίνο,
καὶ σ' ἔβλεπε κι' ἐδάκρυζε κάθε πιστὸς κολλήγας....
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας

Τὸ κράτος παρεφρόνησε
σὰν πέρσου τέτοια μέρα,
κι' ὁ Θεόδωρς ἀκόνισε
πολεμικὴ μαχαίρα,
ζουρλομανδύαν δ' ὕφαινε Ἐγγλέζος διπλωμάτης,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ Στρατηλάτης.

Σταυραετὸς φουστανελάς,
χαῖρε, Κορδονο-Μπροῦφα,
σκιάχτηκε Τοῦρκος μπουνταλάς
καὶ μιὰ Φραγκιά μαγκοῦφα,
παιᾶνες δ' ἐπαιάνισαν καὶ κόρακες ἐκρώξασιν,
δόξα σοι, γέρο, δόξα σοι.

Νέον ἀργὸν τροπάριον
εἶδος μεγαλυνάριον.

Π. — Βάλε τοῦ Ρήγα τάντερι,
καὶ τοῦτο πρέπει μόνο
'στὸν Τουρκοφάγο Θεόδωρ
καὶ 'στὸν Βουλγαροκτόνο,
ποῦ Τουρκαλάδες ἐνταυτῷ καὶ Τσοῦσηδες 'μπαγλάρωσε
κι' ἐνδόξως τρεῖς δεδόξασται καὶ τρεῖς πολέμους 'σκάρωσε.

Ὕμνοῦμεν τὸ Παλλάδιον
καὶ τῶν πιστῶν τόσφράδιον,
Σταυραετὸν Θεόδωρον μὲ φέσι καὶ μὲ κάπα,
ποῦδωσ' Εὐρώπης καὶ Τουρκίας κατὰμουτρα μιὰ φάπα,
κι' ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὰν 'στοὺς καιροὺς τοῦ Πέρση,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται καὶ σήμερα καὶ πέρσυ.

Δευτέρ' Ἀναβασία
ὥς εἶδος βουρλισία.

Φ. — Τρεῖς χαῖρε, ποῦ σ' ἐκύκλωνε
πεινώσα βαρβατίλα,
Βασιλικὴ μου τρίκλωνε
μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
χαῖρε, ποῦ μὲ τὸν κάλυκα στολίζεσαι τοῦ ρόδου,
χαῖρε, ποῦ γύρω σου σκορπᾷς εὐωδιῶν μαγεῖαν,
κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν ἐγράψε τὸ τέλος τῆς Συνόδου

ἦ πῃ γε κί' ἐλείτουργήθηκε ἵστην Λαύραν τὴν Ἀγίαν,
 κί' ἐνθουσιάσθησαν παντοῦ μετὰ τὸ συμβᾶν αὐτὸ,
 κί' ἔγινε πανηγύρι
 ὅταν μετὰ σιδηρόδρομον ἀπὸ τοῦ Διακοφτοῦ
 ἦλθε ἵστο Μοναστηρί, κί' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν θερμῶς οἱ Καλογεροί
 κί' ὁ Βασιλεὺς τοὺς ῥώτησε πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι,
 διὸ κί' ἡμεῖς δοξάζομεν ἵστην λήξεως τὴν χαύραν
 σὲ τῆς Βουλῆς τὸν Θεοδώρην, τὴν αὖραν, λαύραν, σαύραν.

Ἦκούσθη θρήνος ἡχηρὸς,
 τὸ κλάμμα ἦν γόνα,
 κί' ἐμοιρολόγει γοερῶς
 ἡ μήτηρ ἡ Κορδόνα:
 «Σὺ, ποῦ μετὰ ἐλευθέρωσες
 κλεινῶν προπάππων ἔδην,
 πῶς σήμερον ἐκέρωσες;
 ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδου;
 τοὺς ἡμετέρους λύτρωσον, ποῦ ἵππησαν ἵστην πῆτα,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασαι, Θεοδώρα φαβορίτα.

Πρώτη Καταδασία καὶ Θεοδώρῃ θυσία.

Π. — Θρήνος ἡκούετο βαρὺς
 κί' ἔλεγε τάδε Θεοδώρης:
 «Θὰ ξαναπάρω τὰ βουνὰ
 κί' ἄς ἔλθουν—τρὶς ἄλλοι μου!—
 τάνήψια μου τάληθινά,
 οἱ Φαρμακόπουλοί μου,
 ἐλθέτω δὲ περίλυπος
 κί' ὁ Βάρβογλης ὁ Φίλιππος,
 κί' ἔστωσαν δορυφόροι μου, κλητῆρες καὶ περίπολοι,
 καὶ σύρτε με ἵστο Ναύπλιον καὶ ἵστο Ἄργος καὶ ἵστην
 (Τρίπολι,
 νὰ τοὺς φουσκώσω μετὰ θεσμούς καὶ μετὰ θεσμῶν ἀγῶνας,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασμαι καὶ νῦν καὶ ἵστους αἰῶνας.

Τὸν γέρο τὸν Ὑάκινθο,
 τὸν γέρο τὸν Ἰνφάντε,
 σύρτε τον καὶ ἵστη Ζάκυνθο,
 ἵστο φίρε τοῦ Λεβάντε,
 νὰ τοῦ βαρέσουνε γιὰ μὰ ἵψηλὰ καμπαναρία,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται κί' ἄς ἔμεινε ἵστα κρύα.

Ἦχος μετὰ τρέμολο φωνῆς κατὰ τὸν «Ἄπας γηγενής.»

Φ. — Ὁ Θεοδώρης ἐχάζεψε
 κί' ἀπὸ θυμὸ ἱοκκίνισε,
 ἵστο σπῆτι τοὺς ἐμάζεψε
 καὶ τοὺς θεσμούς ἱοκκίνισε
 μετὰ τὰ παλῆα του κόσκινα, ποῦναι καινούρια τώρα,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, θεσμογλωσσὸ Θεοδώρα.

Κί' ὅσοι θεσμούς ἀρμέγανε
 γιὰ τὸν Ζαήμη ἵλέγανε,
 ποῦ μέσα ἵστην λαχτάρια των
 σὰν φρόκαλα τοὺς ἵσάρωσε:

«μωρὲ τὸν τρισκατάρaton
 καὶ πῶς μετὰ τὴν ἵσκαρῶσε;

«Πάει λοιπὸν τὸ κόμμα μας,
 μήτε ψυχία γεύματος,
 κί' ἀνοίγομεν τὸ στόμα μας
 κί' ὑπερπληροῦται πνεύματος,
 καὶ λόγους ἐρευνόμεθα μετὰ νηστικάδας χνώτα,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, θεσμοφρουρὲ, σὰν πρῶτα.

Γλυκὺς χαβᾶς εἶδος χαλδᾶς.

Π. — Μετὰ τὸ χαρτὶ τοῦ Βασιλεῦς
 σοῦ ἵππησαν τὸν ἄερα,
 κακὴ σοῦ φτεριάζανε δουλειὰ
 μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα,
 μὰ τὴν Δευτέρα τῶν Βαγίων σοῦ φτεριάζανε τὴν ἵδια,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται κί' ἐσοῦφρωσες τὰ φρύδια.

Σὺ, ποῦ θεσμούς ὀρέγεσαι
 καὶ σκούζεις σὰν Ἑβραῖος,
 πρέπει παντοῦ νὰ λέγεσαι
 Παπποῦς ὁ Δευτεραῖος,
 πάντα Δευτέρα διώχνεσαι, Δευτέρα τὴν παθαίνεις,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, σκιάχτρο τῆς οἰκουμένης.

Ὡδὼν ὦδῃ, πᾶ βοῦ γὰ δι.

Φ. — Δεῦτε λοιπὸν ὑμνήσωμεν Παπποῦν τὸν Δευτεραῖον,
 τὸν κρίνον τὸν ὠραῖον,
 κρινὸν τὸ πανάμωμον,
 τὸ μῦρον, τὸ κινάμωμον,
 ποῦ κόσμος τὸ κιαλάριζε,
 καὶ κάθε Βουληφόρος
 τὴν θέσι του φερμάριζε
 κί' ἔλεγε διατόρως:

«ἵστο Παρλαμέντο τάχατε δὲν θὰ ἵξαναγυρίσω;
 τάχα σὲ τοῦτο τὸ σκαμνὶ δὲν θὰ ἵξανακαθίσω;»

Καὶ μέσα ἵστον ἀναβρασμὸν
 μετὰ τελευταῖον ἀσπασμὸν
 ἀψύχους ἑδρας κί' ἀδρανεῖς φιλοῦν τρανοὶ καὶ νάνοι,
 ποῦ μετὰ τὰς δρώσας ἑδρας των τὰς εἶχαν πρὶν θερμάνει.

Κλαίει τὰ δύστυχα τάρνια καὶ τῶν θεσμῶν ἡ κόρυζα,
 κατέκαψε δ' ἡ γλώσσα τῆς ὥς εἶδος πιπερόριζα,
 πάει τῆς δόξης ἡ Βουλὴ,
 κί' ὁ Γκιώνης ἐτραγοῦδα:
 «μαυρίλα ἵπλάκωσε πολλὴ
 μαύρη σὰν καλιακούδα,
 κί' ἀμυγδαλοτσακίσματα
 κί' εἰς ὅλους χαιρετίσματα,
 ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ κράτος τῆς Κορώνης
 καὶ νῦν καὶ ἵστους αἰῶνας.»

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
 ἵστων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.